

Clint Eastwood en un fotograma de la pel·lícula *Mula*, que ha interpretat als 88 anys i que suposa, de moment, la seva última aparició al cinema. Warner Bros

Toni Vall

Clint Eastwood sempre ha caminat igual

El cinèfil es fixa en els detalls. I està content quan descobreix que Clint Eastwood sempre ha caminat igual. Al principi no t'hi fixes, només pares atenció a la història que s'explica, a aquell personatge o a aquell altre, a com evoluciona la trama, al sentit de l'humor, a la mala bava... Però un dia t'hi fixes i recordes les seves pel·lícules anteriors i descobreixes que sí, que sempre ha caminat igual. Els passos són curts, els braços es mouen poc i la clau és el moviment compassat de les espatlles. Una coreografia que ha perfeccionat amb el pas dels anys i que tornar a veure quan et penesses que ja estava tot dit i tot fet és una autèntica festa.

Eastwood ha tornat, sí. Aquesta setmana s'ha estrenat *Mula*, que dirigeix i protagonitza als vuitanta-vuit anys. No l'havíem tornat a veure com a actor des de *Cop d'efecte* (2012), de la qual, a més a més, no era el director i diguem que no era res especialment memorable. Un pensava que seria *Gran Torino* (2008) l'autèntic record final del rostre i el caminar d'Eastwood al cinema. I no. Ha aparegut aquesta història real d'un ancià que accepta transportar droga amb el seu cotxe a canvi d'uns quants feixos de bitllets per revitalitzar la seva ofegada economia i donar un cop de mà als que l'envolten. De passada, prendrà consciència que amb la seva família no ho ha fet especialment bé al llarg dels anys.

Hi ha un detall que potser ha passat desapercebut. Vuitanta-vuit anys. Vuitanta-vuit! Més de mig segle de cinema. Més de mig segle caminant igual. Bé, potser quan feia d'home sense nom als *spaghetti western* de Sergio

Leone no caminava exactament així. Potser anava un pèl més redreçat. Però no hi fa res, la qüestió és que veure caminar Clint Eastwood és com veure una càmera fent un *travelling*: es mou amb parsimònia, a ritme somort, com levitant per damunt de terra. Si intentes recordar escenes en què corre, com per exemple en unes quantes de la saga de *Harry el Brut*, de *Ruta suïcida* o d'*El sergent de ferro*, o fent de guardaespalles granadet a *En la línia de foc* és com si el veiessis a càmera lenta. No corre, es desplaça ràpid.

•
*Vuitanta-vuit anys.
Vuitanta-vuit!
Més de mig segle de cinema*
•

En un parell d'escenes de *Mula*, el protagonista escolta cançons de Frank Sinatra i Dean Martin mentre condueix durant els llargs trajectes que li han encarregat. Allò que el cinèfil es fixa en els detalls serveix també per quan toca fabular-hi, inventar-se'ls. És bonic quan, a més a més de veure una pel·lícula, te n'inventes d'altres que transcorren en paral·lel. I no pots evitar pensar en Eastwood, fa quaranta

o cinquanta anys, coincidint en una festa a Hollywood amb Sinatra i Martin. Potser en una entrega dels Oscars o dels Globus d'Or. O en un concert, o en una gala d'homenatge a algú. I potser van entonar llavors alguna de les cançons que ara, tant de temps després, ha decidit fer escoltar al seu personatge. Un personatge atrotinat, sí, que carbura amb la gasolina justa i els ulls sempre mig clucs. En aquests ulls petits, en la seva pell arrugada i en la seva veu inconfusible, progressivament més i més enrogallada, s'hi concentren les essències d'una porció imprescindible de la història del cinema. ●